

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Roman od Viléma Borso.

Proč zde máš v unavěle...
"Cháti jsem se amři"
"Olej?"
"Me tělo jest pino ran a podlitin; také slaná mořská voda mně škodila. Cháti jsem si tedy tělo otejem natřít."
"Nebyl zde u tebe v noci nikdo?"
"Zde? Ne, nikdo."
"Jedná se o děku?"
"Dívky ani ženy jsem zde vůbec nepatřil."
"Ale hleď, u okna jsou stopy po oleji. Kterak sem přišly?"
"Večer já sám jsem se díval s okna na moře."
"Naprobota se nikde podlaha pod tebou?"
"To bych ti byl již dříve oznámil."
"Dobrá, chci ti věřiti. Ale upozorňuji tě, že za živa ti kůži sedlá s těla, pakli její mne obelhal!"
Doery ihostejně pokrčil rameny a tvářil se, jakoby nechápal, proč jest tak vysvětlěn.
"To jest podivné," pravil Roburovi, "myslíš jsem, že si mně, a ty zatím přepadáš mně jako baba klepy poháněná. Řekni mně tedy, o jaké desce tu mluvíš? Bylo to prkno tak drahocenné? Či snad proložením dostala loď trhlina a mezi tím, co jsem spal, jsi je vte ve velikém nebezpečí?"
Robura zvláště pohlížel na Doeryho, div, že mu také neřekl, co si myslí.
"Ničeho, vidím ti do ledví, ale bez patrného důkazu nemohu ti dát pověšiti na stožár, protože máš již na prsou znak pirátů vypálený!"
Robura a oba jeho soudruzi odešli z komárky Doeryovy.
"Pirátská čest nepřipouštím, bych ho dal zabít," řekl vůdce soudruhů.
"Ale u nejbližšího ostrova ho vysadíme na zem; zde ho nechci mít — neví již mým pletelcem."
"Útekem mladé Indiánky ztratili jsme tři sta dukátů."
"Vez' čas dukáty! Ale mě tam jenost jest známá již bělochovi a bělochovi nemají se nikdy věřiti!"
KAPITOLA 10.
Poklady Kazikův.
Uplynulo několik dní.
Doery byl vězěn, kapitán "Racka" dal dvěma pirátům sňatí dvě jeho kajuty, aby nemohl z ní ani vyjít.
Doery nadarmo se zapřísahal, že jest nevinen, že není se proti "svým pletelcům" neprovinil. — Robura zůstal nešťastným.
"Vypílení loď císařskou i bez tebe!" namítal Robura hrdě a Doery již již počal se strachovat o svůj život.
Zatím "Racka" změnil směr cesty, otočil se a zaměřil k blízké mu ostrovu.
Ostrov tento byl sídlem Kazikův.
Byla to stará vlast rudokožců. Robura zde přistál, aby se zbavil podezřelého svého přítela.
U ostrova spustili do moře malé člunek.
Robura dal si předvésti Doeryho, spoutal mu ruce na zad a řekl mu:
"Jsi mně podezřelým, brachu. Nadarmo se snažíš upokojiti se; kdykoli se na tebe podívám, houpi se mně duše. Mezi piráty jest pravidlem, že soudruzi, kterým nemůže se zřáda nebo nespolehlivost dokázati, nebyvají usmrcováni. Já té nezabiju. Jsem té dopřívámě tamto na onen ostrov. Jest to ostrov Kaziků, Kazikové milují všechny tolik, že je i pojídají. Vysadíme tě na ostrov a necháme tě tam. Takový osud stihá ty, kteří ztratili naši důvěru."
"Jste klenci, mám-li vás nazvatí pravým jménem?" zvolal Doery poštěně. "Vzali jste mne jakožto cestáckého uprchlíka na loď a nyní mne vrháte lidožroutům! A jak dobře víš váš mohl v Mexiku prospěti!"
"Nám není třeba tvých služeb," odpověděl Robura. "Jsem již s tebou hotoví a abychom se mohli, tebe zbaviti, zamečkali jsme píle dne, o který jest nyní fregata císařova ve výhledě! I tuto oběť jsme přinesli, jen abychom se mohli tebe zbavit!"
"Aspoň mne tedy nepoutejte!"
"Buď rád, že tě nezastřelíme!"
Po té uchopili Doeryho za ruce a šel mu Roburových polozloho do člunu a rychle ho dopravili na ostrov.
Zde rychle byl s ním hotoví. Uvázali ho blízko u břehu ke stromu a vrátili se na loď.
"Měl bych tě ještě několikrát kopnouti," pravil Robura, nežli odešel, "ale odpustím ti to. Vysvobodíš-li se a vrátíš-li se do Mexika, modli se, abychom se nikdy v životě již nesešli!"
"Báň lidožroutů té potrestej, bídnič!" křikl mu Doery, uvázáný ke stromu.

"Racka" stáli se k břevnu mohl a posil se dle na "Novarrou" u své Maximiliana.
Doery osamotněl.
Zasmušle a s kletkami pohlížel za "Rackem", stálo víc a více od břehu se vzdalujícím.
Nemohl se ani pohouti. Píráti ho volice pevně přezáti.
"Co teď?" pomyslí si. "Umru hladem, v nehorách mukách... Ano, přepadne mne zdravá zvířost ostrova... ba, co jest ještě horší a hroznější, vysílá mne snad i divy!"
Zoufale se rozhlížel po divokém okolí.
Nikde ani nejmenšího bluku...
Stromy byly hustými poncemi se rostlinami spojeny a o pat obrovských kmenů bujelo husté kvění.
Cest zde nebylo... byla tu neprohledná lesná poušť.
Takové bylo okolí!
Trápa ho žlaň. Zakoušel strašná muka.
Pak uctil i hlad.
Trápi se děsu, hrozno ve stínu listnatého stromu.
Na konec opustily ho síly.
Hlava klesla mu na prsa, vědomí ho opustilo.
Celé hodiny setrval v takovém stavu.
Když se opět vzpamatoval, stálo před ním šest rudých Indiánů. Do morodci vysokí, tvatí, tančící a skákali.
Zdálo se, že jsou nesmírně veselí.
Doery oslovil je po anglicku, ale rudokožci nerozuměli mu ani jediné slovo.
Doery však tužil, k čemu divoši se chystají.
Povsušky, pohyby hlavami i otáčením očí, syčícím a jinými pohyby dali Doerymu na vědomí, že přicházejí mu pousta a zavedou ho k náčelníkovi, který nyní právě hoduje a slavnost pořádá, a že ho obtočí modlé kazické.
Lze si pomyslíti, že se Doery z tohoto rozmlého vysvětlování příliš nepotěšil.
Jesté několikrát ho obkavovali, pak rozvázali mu pousta, nechovil ho za ruce a vlekli ho s sebou.
Doery nadarmo s nimi zápolil, nadarmo se snažil vyrvat se jim z rukou, aby utekl do moře; nepodařilo se mu uprchnouti — byl příliš slabý a příliš zmořen.
Dovlekli ho na pěknou mýtinu. Na mýtině byl shromážděn všechen lid z ostrova.
Náčelník kmene seděl s velikým tomahavkem v ruce pod palmovými neteisy, jež byly ozdobeny leskami septel.
Kolem něho byla skupina sedících mužů, na pohled vůdce; vedle něho pak seděla mladá dívka v žluté hadí vábce suknicí, se zlatou, drahokamou zdobenou korunkou na hlavě a s kyčlí v ruce.
Doery překvapen stánu před obyvatelstvem ostrova.
Ti, kdož Doeryho pohlédli, vytesali malé díky a mávaly jimi Doerymu nad hlavou, počali opět tlati a tančiti.
Dívka, sedící vedle náčelníka, hlasitě vykřikla, sova Doeryho spatřila, a odhodila kyčici běžela k Doerymu.
Náčelník polekaně vyskočil, drahokam s překvapením očekávali, co se bude dít.
Ona dívka — byla Fé.
Padla Doerymu v objetí, první ušla ho k sobě a líbala ho.
"To's ty? To's ty?" opakovala nešťastně.
"Můj ochránce, můj dobrodínce, můj miláček... Otče, pojď, podívej se na něho a obejmi ho i ty! Ten mne zachránil! Ten mne vysvobodil z úrovně rukou Roburových!"
Doery myslil, že sní a že jen ve snu se s ním tento zážitek děje.
Fé v zlatohlavu, se zářící korunkou na kučeravých černých vlasech teprve byla slíčná!
Náčelník zvolna přistoupil k Doerymu, pohlížel si ho dobře a pak ho bezděky obejmul.
"Oslavujeme právě šťastný návrat mé dcery," pravil náčelník. "Ob, celá země truchlí, pokud Fé byla vzdána. Bílý muž, který pícháží bílými tvářemi svými lékař a děsit jiné národy, buď pozdraven v mé zemi. Život, jež chtěl mně moji poddaní k dnešní slavnosti obětovati, ti daruji za to, že jsi mou dceru zachránil."
Po té ho uvedli za pronikavého jeku přišel do otevřeného červeného stanu, kdež Fé posadila ho mezi sebe a mezi svého otce.
Domorodci nesmírně žasli, ale také velice si Doeryho vážili, když se dověděli, že on zachránil z drápů kroznoho piráty spojilou jejich Fé, "Dceru Slunce", jak Kazikové milovanou dceru svého náčelníka nazývali.
Doerymu ošym obrat tento nesmírně se líbil.
Cítil pojednou k Roburovi nesmírný vůle za to, že ho z lodi vyhodil.

Bylo mu tak, jakoby ani nebyl na tomto světě, jakoby se dostal zpět na jazy, lepší svět.
A Fé se na něho milostně usmála.
"Nemohla bych od vás, vidí" tázala se dívka Doeryho. "Mý jmeno bohátí, bohátí všech okolních kmenů na ostrovech. Zůstala zde, miluji tě velice, budu tvou ženou; i ty mne miluješ, vždyť jsi byl ke mně tak dobrým a milosrdným!"
"Drahá Fé, neptej si toho, abych se stal tvým manželem. Všechni mladí muži tvého kmene by se na mne rozhánvali. Buď opatrná. Až budeme sami, povím ti více."
"Fé poručil všem obyvatelům kazického ostrova! Chceš-li, dám všechny kazické jinochy spoutati, jen abys byl klidný!"
"To by ještě scházelo!"
"Co tedy mám dělati?"
"Ta ti povím, až budeme spolu sami."
"Slavnost počala teprve teď, koná se mně ku cí — nemohu se hnout vzdáliti. Ale přičiním se, aby se brzy ukončila."
"Ať se lid raději baví. Nikdo nechť neželí mého příchodu."
Fé se usmála a pokynula rukou lidu, aby se bavili dále.
Následovaly zpěvy, válečné hry, tanec i hudba.
Doery na vše vážně se díval. A mezi tím, co se kochal národními zpěvy divochů, vřily mu v hlavě tisícové myšlenky.
"Jak dobře bylo by zde se usaditi!" myslil si mezi jiným. "Zde bych mohl býti poctivým člověkem. Ale nemohu zde zůstat, Kazikové nestrpí bělochů... Dívku však přemluvíme, když se chce státi mou ženou, aby šla se mnou, aby mne následovala i odtud."
Konečně slavnost byla skončena.
Doery se rozcházel a vracel se do svých chatrčí.
Náčelník propustil staré vůdce a ubíral se s dívkou do svého příbytku.
Doery kráček vedle dívky.
"Bílý čílnič, slyšel jsi někdy o pokladě rudých Kazikův?"
"Slyšel — a také jsem ho viděl!" odpověděl Doery.
Starý náčelník tázavě pohlížel na Doeryho.
"Že's viděl? Kde a kdy?" tázal se ho zvědavě.
"Poprvé na lodi "Racku", podruhé zde u tebe."
"Nerozumím ti."
"Nejdražší a největší poklad kazický kralží zde vedle mne," pravil Doery a ukázal na Fé.
"Ah tak!" pravil staroch a na veselém lící jeho bylo viděti, že mu lahodila slova Doeryho.
I Fé se usmívala.
Ji lahodilo lichocení dobrodruho hovořícího k němu.
"Musíš bych se diviti," pokračoval náčelník, "neboť v naší klenotnici nebyl posud žádný bíloch. Odměnou za to, že jsi mou dceru zachránil, tě tam zavedu; upozorňuji tě však předem, abys nikdo neocitil touhu zmocniti se tohoto pokladu, neboť bíloch se k němu nedostane, ani kdyby přišel si pro něj se stotisíci ozbrojenci."
"Netoužil jsem nikdy v životě po pokladech," pravil Doery potivě a skromně, jak jen dovedl. "Mně třeba jest jen svoboty a jsem hrad šťasten."
Chata náčelníkova byla v venčí utvořena z umle skládaných špalků.
Na pohled byla to nízká, čtyřhranná budova a nikdo by si nepomyslil, že v nítrvém chová nesmírné poklady a klenoty háječné ceny.
Zadní stěna chatrče byla přistavěna ke skále.
Protější svah skály této omýván byl mořem.
Fé uchopila Doeryho za ruku a vedla ho do domu.
Starý náčelník ubíral se několik kroků za nimi.
"Co zde uvidíš, náčelní Kazikům," seřptala mu dívka, "zůstaneš-li však zde u mne, můžeš být šťasten. Otec můj poručil že nad těmito poklady a na ostrově děje se vše, co on si přeje."
"Uvidíme, drahá Fé, budu-li zde moci zůstat... Nepozorovala, když jsem se přicházel, jak nás na protější cestě provázeli mladí domorodci? Oči jeho leskly se hůvem a zářiti a několikrát mně přísti pohorlil."
"Nejen jsem ho viděla, ale všim i, kdo to byl. Byl to "Černý Jaguar", první z jinochů kazických, týž, jež mne v moři našel a k otci přivedl. Nyní se domnívá, že má na mne právo."
"Ten mladík divoce na tebe žáril. Musím se mít na pozoru."
Fé vedla Doeryho několika prostými, skoro prázdnými místnostmi do dlouhé, tmavé skály chodby.
V chodbě této bylo stěží viděti; kdo zde cestu nezna, mohl po zdi tpatí.
Chodba vedla z počátku vzhůru, pak ale tvořila příkrý svah dolů a vedla s kopce dlouho, velmi dlouho, napádné dlouho.
Fé vlnula se v této tmavé chodbě těsně k Doerymu, objala ho jednou rukou a chvílemi ho zastá-

vovala, aby ho mohl polibiti. Starý náčelník ubírající se za ní nepozoroval ničeho.
U zaskály v skále chodbě oči se náhle v modravém lesu.
Slabý jas padal sem skální stěnou.
Cesta zde skončila v modravé jeskyni, v níž leskla se oceňová šedá hladina podzemního jezera.
Doery s překvapením obdivoval překrásný tento přírodní zjev.
Na konci cesty houpal se šaký člunek.
Posadili se do něho a Fé vestovala na protější břeh.
Zde opět našli tmavou chodbu, jež opět vedla s kopce dolů.
Ale tato chodba byla vyložena bílými mramorovými deskami.
Vše se zde leskla a třpytilo.
Cesta mramorovými deskami vyložena končila u širokých a otevřených dveří.
U dveří stáli na stráž dva silní Kazikové, ozbrojeni dlouhými zbraněmi, podobajícími se širokým kopím, ostrým a špičatým.
Stáli tu němě a bez pohybu, když náčelník s dcerou a s hostem práh překročil.
Za práhem naskytla se Doerymu podivná, jež zdála se mu býti více než pohádkou.
Viděl před sebou čtyři rozsáhlé mramorové síně.
Na stěnách visely látky zlatem prořávané a osvětlované barevnými lampičkami olejovými.
Na dlouhých mramorových stolech ležely hromady drahokamů, rubínů, tyrkysové, smaragdů i demásů. A na stejných stolech zlaté výrobky: zlaté šity, náramky, železny, korunky, přstěny a kroučky, řetězy, závitkové ozdoby na šňára, mísy, talíře, kalichy.
Na mramorových sloupech sítě byly rozvěšeny kapy, kopy, šity a jiné zbrojí drahokamou vykládaná.
Strop každé síně spočíval na osmi sloupech.
U každého sloupu stál ozbrojený Kazík, nehýbně, jako by byl z kamene.
Doery sotva byl mocen slova promluvití.
"Oči tvé vidí zde mnoho drahých věcí," pravil náčelník, "ale pravé poklady Kazikův nejsou ještě ty věci, jež se zde lesknou před tvým zrskem. Pohléd na ony hrabě sudy, rezestavené kolem stěny a postavené na sebe. Pět set takových sudek jest zde v klenotnici umístěno. To jsou pravé poklady, jimiž možno koupiti celý svět!"
"Co obsahují tyto sudy?" tázal se Doery.
"Zlatý prach," začla odpověď náčelníkova. "Čistý zlatý prach, z něhož lze naraziti miliony a miliony franků."
V síni bylo slyšeti temný a jed notvárný hukot.
"Co zde tolik hučí?" tázal se Doery.
"Nad námi jest moře," pravil náčelník. "Klenotnice se již k němu sáhá hluboko ve skále pod mořem. Vidíš tam nahore onu velkou zlatou hvězdu?"
"Vidím."
"A teď pohlédni na zemi, přímo pod hvězdu. "Co vidíš?"
"Veliké dílo."
"Jednoho výstřed do oné hvězdy a klenby klenotnice se sbolí, moře se sem vleje a zaplaví celou jeskyni, celou klenotnici a celý vnitřek ostrova. Proto žádný bíloch nikdy se nedostane k tomuto pokladu kazickému."
Doery chtěl si pohlížeti ještě poklady.
A obdivuje se této pokladě, uvažoval již o tom, kterak by se jich mohl zmocniti.
"Jaká malichernost jest býti náčelníkem policie proti tomuto pokladu!" myslil si v duchu. "Jak chudá jest proti tomu celá republika mexická! Bájneť bohátství kazického náčelníka může zápoliti s bohatstvím celých říší, s bohatstvím králův i císařů! Jakou čest, jakou moc a jakou úctu mají v sobě tyto nesmírné poklady! Stal jsem se úkladným vrahem. A proč? Protože mně dali naději na postavě, na několika mizerných zlatek! Doery buď př! rozum! Doery, nyní teprve dospěl tvůj život k pravému obrátu... Musím přestít rozum této rudé krásky, však beztoho mne miluje první vášní pravé lásky, div že objímá mne nezadusí, polibky mne nepopálí..."
Naklonil se k Fé a vášnivě jí šeptal:
"Fé, toto všechno zde bez tebe jest pouhý prach... Pojďme odtud a — měj mne ráda!"
"Jsem tvá, dobrý pane, tvá," odpověděla mu dívka rovněž šeptem. "Pojďme do přírody, do háje, kde mofe hučí, ptáček pje, kde sídlí láska boží!"
"Nuže?" tázal se náčelník. "Co tomu říkáš?"
Doery pokrčil lhostejně rameny a s lénou chladností odpověděl:
"Nevědím ti."
"Což je to málo?" tázal se náčelník mrtvě.
"Nerozumím tomu; ale uznávám, že jsi nejbohatším náčelníkem na ostrovech, neboť máš Fé, "Dceru Slunce", klenot nejvzácnější z celého světa."

"Bídně!" myslil si starý náčelník, ale neprošel tuto myšlenku; ples to pohlížel na Doeryho tak uplněno, že tento poznal jeho myšlenku.
"No, jen si myslí, že jsem bídněm," myslil si opět Doery. "Však ty mne budeš jistě považovati za chytrého — ale pak se smáti nebudeš!"
Z klenotnice vyvedla Fé Doeryho opět na světlo boží.
Zavedla ho do háje na břehu.
KAPITOLA 11.
V císe semí.
Mexický záliv oviádá přistav Vera-Cruz.
Jest to mocná pevnost, bažty její prostírají se až k moři, vzbužující vládu strach.
Bazaine zaujal důležitě místo toto z rukou Juárezových. Povstanci, když se dověděli, že nový císař zde vystoupil na břeh, snažili se se zoufalým napjetím sil zmocniti se tvrze veracruzské.
Ale nadarmo.
Bazaine mrtav sice, ale vždy ptece jen Juárezovy čtyř odrazil. I nyní zahnal povstalice na dobré dvě míle cesty od přístavu.
Již se vrátil — aby císaře Maximiliana uvítal.
Francouzské vojsko tábořilo od časného jitra na břehu mořském. Po nočním vítězství jest nádherné, rozřajeno, veselo.
Jediné vůdce jeho se netěší.
Bazaine projížděl se mrtvů a nakvavených mezi vojny oddily.
"Proč vlastně nepodnikl jsem sám, co druhdy u nás Napoleon učinil!" brácel si mrtvů v sedle.
"Já rozprašuji Juárezovy bandy a císařskou korunu dostane zatím jiný..."
Generál mrtvů rozestavoval vojenské oddily v řadách u břehu.
"Ale, když již přibude, musíme ho uvítati!" uvažoval do sebe. "Aspoň tak na oko... Hej, vojáci, oběť — všechny si pospěšit! Pojed na slavnostní bráso postavené Sloupové brány slavnostně pokryj te akasimem z nádherných stánků! Aby uvítání mocně nebylo příliš tak chudobné!"
Don Cesaro, nejbohatší občan veracruzský, točil se od časného jitra kolem generála.
Malý, zavallý, černolící obchodník se železím nádobím nabízel služby své Bazainovi:
"Bylo by pro mne velikou počtu, excellenci, kdyby jeho velikostvo v mém skromném příbytku odpočinul: si po dlouhé, namáhavé cestě, než odeběte se dále ke Queretaru!"
"Dobře, Done Cesare, učin-li vás to šťastným, ubytujeme císaře Maximiliana ve vašem letohrádku," pravil Bazaine s úsměvem.
Zavallý mulat blaženě špěchal od své krásné villy na břehu a za malou chvíli již vyzdobil kvítím a lesem praporek.
Také úprava ozdob náběží odbyla se v horečném chvatu. Slavnostní brány zvedaly se již k nebi, sloupy s praporek podél cest byly spojovány světlými věnci z železných květů.
Lid na břehu podobal se hemžícímu se mraveníšti. Vojáci i občané jako o závod spěchali s výzdobou.
Bazaine dával se dalekohledem na úžinu mořskou.
"Nu, bohudík, již jedou!" zabručel si rozmrzele. "Onen černý bod na moři jest vrchol stožáru "Novarry"."
Fregata císaře Maximiliana skutečně blížila se již k břehu.
Bazaine lhostejně pozoroval ruch lidu v přístavu.
Pojednou ale pobídl arabského hřebce svého ostruhou.
Na protější křídle vojsk, u města, ozval se veliký huk.
Vojáci v skupinách zvědavě obklopili jedno místo.
Generál v trysku zajel na toto místo a hůněvě vykřikl na velícího důstojníka:
"Jaký povyk se tu tropí?"
Plukovník Chambert uctivě mu hlásil:
"Přední stráž zadržely tuto zvláštní osobu. Chtěla stoji co stoji dostati se k vaší excellenci, proto ji sem přivedly."
Bazaine zvědavě se rozhlížel se sedla.
Kaň neměl ani uzdy, ani sedla. Vojáci přivedli ho k Bazainovi za břehu.
Na utvárném koni seděla překrásná dívka.
Šaty její byly v nepožádání, vlny měla rozčuchané. Líce měla unavením a hrázou na smrt bledé.
Drahocenná šňára perel na líji její svědčila o tom, že dívka tato jest asi velmi znošená.
Generál Bazaine překvapen a uvažil přiskočil k "zajaté".
Uchopil ji za ruku, polbil ji a horoučně pravil:
"Ach, spanilá kněžna Lukrecie! Ale jak jste se sem dostala?... K čemu a proč to zděšení?... Tak žnu pastili v tuto nebezpečnou poušť?"
"Nepustil mne nikdo, generále, já sama přchala, utkala," — pravila kněžna Lukrecie.
"Utkala! Odkud?"
"Z Mexika, v jednom trysku! Vždyť jest to viděti i na koni."
Pokračoval.

Louis Vitak,

204-206 Wabash Av., Chicago, Ill.

Největší výběr všech hudebních nástrojů v Americe.

Jednotel světových nástrojů V. F. Conroy a synové v Hradce Králové, Československo.

Nakladatel hudebních pro kapely české i americké. Kupte od Čecha, který se vás již ukázal spolehlivým, svým dlouholetým setrvaním v tomto oboru. Vše za nejlevnější cenou. Otráskový esonální zájem.

SEVEROVY LEKY

SEVEROVA ŽALUDEČNÍ HOŘKA zvynuje tělesnou sílu, zmocňuje činy, zabíránuje matarili a léčí nezáživnost a všechny nescháze žaludku. 50c. \$1.00.	Severův SILITEL SRDCE přemáhá všechny srdeční vady, upravuje oběh krve a sestluje celou soustavu. \$1.00.
SEVEROVY PRAŠKY PROTI BOLESTEM HLAVY A NEURALGII Jsou zcela jistým lékem proti bolestem hlavy, neuralgii a každé borečce. 25c. poštou 27ct.	Severův LAXOTON, nepřítele zácpy, ideální lék pro děti i dospělé. Spolehlivý, rychlý a účinný. 25 ct.

SEVEROVY OLEJ Sv. GOTHARDA

rychle ulevuje a léčí hostec, neuralgii, otoky, bolesti v kloubech, vymknutiny a veškeré zárdny.

Cena 50 Ct.

SEVEROVY LÉK PROTI Cholere a průjmů, bezpečný lék proti křečím, kolice, tetní nemoci a proti průjmu každého druhu. 25 a 50 ct.	SEVEROVY LÉK proti reumatismu vyléčí každý hostec, bolesti v svatech a kostech a zvanuje soustavu jedů. \$1.00.
Severův TISITEL DĚTI přináší pohodu a občerstvující spánek dětem. Rozhodně neobsahuje omamujících látek. 25c.	SEVEROVY SILITEL LEDVIN A JATER upravuje a silí ledviny i játra, přivádí prav. větné močení a vyléčí všechny nescháze těchto orgánů. 75c a \$1.25.

W. F. SEVEROVA

CEDAR RAPIDS, IOWA

JOS. DUFFY

velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ročí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a Importéři LIHOVIN a LIKERŮ.

Nástupel firmy: L. Kirsh Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farnwa. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaři nejlepší druh ležalku.

Cabernet a Extra bledé v současných a v lahvičkách.

Vyroba se každému a každé ne nepeděti

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní upjatnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecnost. NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětňující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Stari a spolehlivi sládci.

Vaři a lahvuji výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliht si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlické se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čistě vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá nebo nezdavá. Není to laciné pivo v nížádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a to, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvičkách kvartových nebo pintoových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaři a lahvuji výborné pivo SOUTH OMAHA, NEB.

